# Чи дійсно існує пекло?

**Пекло існує. Про це свідчить віра всіх народів та усіх часів**

Те, в що завжди й в усі часи вірили народи, становить так звані правди здорового глузду або загальновизнані правди. Про того, хто опирається прийняти будь-яку з тих великих, загальновизнаних правд, можна сказати, що йому бракує здорового глузду. Воістину, треба бути безумним, аби вважати себе мудрішим за цілий світ.

Отже, протягом століть, від початку світу аж до наших днів, усі народи вірили у пекло. Його по-різному називали, по-різному собі уявляли, але всі, без винятку, сприймали, передавали з покоління в покоління і визнавали віру у страшні муки, безконечні муки у вогні, що були покаранням грішників після смерті. Це – незаперечний факт, котрий надзвичайно переконливо довели наші християнські філософи, тож зайвим було би доводити це ще раз. Ще на початку існування людства знаходимо підтвердження існування пекла, вічного, палаючого пекла. Докази цього надибаємо у найдавніших книгах, зокрема, у книгах Мойсея. У них чітко фігурує навіть сама назва пекла.

Так у розд. 16 Книги Чисел (Чис. 16, 31-35) читаємо, як троє Левітів: Корах, Датан й Авірам глумилися над Господом Богом й підняли бунт проти Мойсея, а відтак провалились живими в Шеол … "І вийшов вогонь від Господа й пожер 250 чоловік", учасників бунту. А писав це Мойсей за 1600 років до Різдва Христового, тобто 3600 років тому. У книзі Второзаконня Господь знову промовляє устами Мойсея: "Бо вогонь Мого гніву загорівся; горить аж до Підземелля - Прірви" (Вт. 32,22).

У книзі Іова (Іов 21, 14), також читаємо, що безбожники, які розкошують у багатстві, говорять Богу: "Відступи від нас! Доріг Твоїх не хочемо ми знати! Що Він таке, отой Всемогутній, щоб нам Йому служити? І що за користь нам Його благати?" - й тієї ж миті йдуть до пекла. Іов називає пекло "країною темряви й смертельної тіні" (Іов 10, 21-22). Воістину, це надзвичайно важливі свідчення, що походять з найстарших часів історії.

Приблизно тисячу років до Різдва Христового, коли про греків чи римлян ще й не було мови, Давид і Соломон часто говорить про пекло, наче загальновідому істину, яку доводити нема потреби. У книзі Псалмів (Пс. 5,6; Пс. 9,18; Пс. 31,18) цар Давид говорить про грішників: "Нечестиві не встоять перед очима в Тебе" або "Нехай грішники вкриються соромом, нехай мовчки зійдуть до Шеолу". А ще в іншому місці чітко говорить про пекельні муки.

Згадується пекло і в Книзі Приповідок (Прип. 1,12), коли автор пише наміри грішників звести праведника: "Поглиньмо їх, мов Шеол, живих".

В одному з розділів книги Мудрості (Муд. 4,19; 5,14), де так барвисто зображено розпач проклятих, читаємо: "І після того будуть ганебним трупом, погордою між мерцями навіки; бо він стрімголов кине їх, онімілих, стрясе їх аж до самих основ, і вони будуть знищені до останку; будуть у болях, і пам’ять про них загине". Далі засуджені у пеклі говорять: "Бо безбожного

надія – мов полова, несена вітром …"
Святе Письмо у Книзі Сирах (Сир. 21, 9-10) так повчає грішників: "Громада беззаконних – то купа клоччя, їхній кінець у полум'ї вогню. Грішників дорога викладена камінням, а на її кінці – прірва пекельна".
Через два століття, приблизно 740 років до Різдва Христового, великий пророк Ісая (Іс. 14, 12-15) писав: "Як же ж це ти впав із неба, ти, блискучий сину зірниці? (мова йде про люцифера, проводиря збунтованих ангелів). Як тебе повалено на землю, тебе, що підбивав усі народи? Ти ж говорив у своїм серці: "На небо зійду, над Божим зорями мій престол поставлю й возсяду на горі зборів, на краю півночі. Зійду на вершок хмар, зроблюсь, як Всевишній. Та ось ти в Шеол провалився, в яму преглибоку".
Під цією прірвою, під цим таємничим "озером" маємо на увазі ту жахливу рідку масу вогню, котра замкнена й захована у лоні землі, на яку Свята Церква вказує нам, як на справжнє місце пекла (це неодноразово підтвердили найбільші святі й містики Св. Церкви). Соломон і Давид також говорять про вогняну прірву.
Пророк Ісая (Іс. 33,14) також згадує про вічний вогонь у пеклі. "Злякалися грішники на Сіоні, страх огорнув безбожних. Хто з нас буде спроможний жити коло вогню, що пожирає, біля полум'я вічного?"
Пророк Даниїл (Дн. 12,2), який жив через 150 років після Ісаї, так говорить про воскресіння і Страшний Суд: "І багато з тих, що сплять у поросі земному, прокинуться; одні на життя вічне, інші на вічний сором та ганьбу".
Подібні свідчення знаходимо й в інших пророків і, навіть у Предтечі Ісуса Христа, святого Івана Хрестителя, який говорить прибулому народу з Єрусалиму і цілої землі Юдейської про вічний вогонь пекельний, наче про добре відому усім правду, у котрій ніхто не сумнівається. "Той, хто йде за мною (Ісус Христос), - говорить він народу, - очистить тік Свій та збере Свою пшеницю до засіків, а полову спалить вогнем незгасним" (Мт. 3,11-12).
У стародавніх язичників, греків та римлян, також можемо знайти очевидні сліди віри у пекло й страшні вічні муки. У більш або менш виразних формах по мірі того, як ці народи віддалялися від первісних поган та науки Патріархів і Пророків, нам завжди представляється та сама віра у пекло, темне й вогняне.
Таким пеклом у греків й римлян є Тартар. "Безбожників, які знехтували святими законами, скидають до Тартару, з якого вже ніколи не вийдуть, де вони зноситимуть страшні й вічні муки", - говорить грецький мудрець Сократ. А його учень Патон додає: "Треба вірити у стародавні й святі легенди, котрі навчають нас, що після цього життя душу будуть судити й сурово карати, якщо вона не жила як належить". Арістотель, Ціцерон і Сенека теж переповідають ті самі легенди, що губляться у темряві найдавніших часів.
Гомер і Вергілій передають нам ці легенди у поетичній формі, Хто не знає опису Енеєвого сходження до пекла де під назвою Тартару, Плутона (бога підземелля) знаходимо великі "первісні правди, хоч й перекручені, що збереглися у поганстві. Муки грішників тут також вічні:

один з грішників навіки прикутий у пеклі".
Цю незаперечну віру у пекло визнає філософ Бейль, людина яка ні в що не вірила. Такий ж атеїст, англійський філософ Болінгброк щиро визнав факт існування пекла: "Наука про насолоду й покарання у майбутньому житті, здається, губиться у темряві античності. Вона страшніша за все, що ми знаємо напевно. Від часу, коли починається світлішати безладдя античної істрії, цю віру ми знаходимо вже зміцнену у дусі перших знаних народів".
Елементи цієї віри надибуємо навіть у диких народів Америки, Африки й Океанії. Дуже помітні її сліди знаходяться також у язичницькій вірі індіанців й персів. Нарешті, й іслам зараховує пекло до своїх правд віри.
Що ж до християнства, то нема потреб нагадувати, що догмат про пекло є однією з тих великих й фундаментальних правд – основ усієї будівлі святої віри.
Отож, усі народи з давніх–давен знали й визнавали існування пекла. Цей жахливий догмат, відкритий нам Самим Господом, належить до скарбниці великих загальних правд, що просвічують людство. Тож видається неймовірним, аби людина зі здоровим глуздом ставила під сумнів існування пекла!
**Отже, пекло існує!**
**Пекло існує.**
**Сам Господь Бог відкрив його існування**

Наведені вище декілька цитат зі Старого Завіту навчають нас, що догмат про пекло Господь Бог відкрив Патріархам, Пророкам й стародавньому юдейському народові. Але не лише свідчення Бога зобов’язує нас вірити, переконуючи непогрішимою повагою відкритих правд. Наш Спаситель Ісус Христос урочисто підтвердив ці страшні обітниці чотирнадцять разів, нагадуючи нам у Святій Євангелії про пекло. Ми не будемо наводити всіх Його слів, обмежимося лише найважливішими. Тож прошу тебе, шановний читачу, не забувай, що це Сам Господь буде промовляти, той Самий Господь, який сказав: "Небо й земля перейдуть, але слова Мої не перейдуть" (Мт. 24,35).
Невдовзі після Свого чудесного Переображення на горі Тавор Ісус звернувся до Своїх учнів й до народу, який йшов за Ним: "І коли рука спокушає тебе, відітни її. Краще тобі ввійти в життя калікою, ніж з двома руками піти у пекло, у вогонь незгасний, де черв’як їхній не вмирає й вогонь не вгасає. І коли нога твоя спокушає тебе, відітни її: краще тобі ввійти в життя кривим, ніж з двома ногами бути кинутим у пекло, де черв’як їхній не вмирає й вогонь не вгасає. І коли око твоє спокушає тебе, вирви його: краще тобі ввійти у Царство Боже однооким, ніж з двома очима бути кинутим у пекло, де черв’як їхній не вмирає і вогонь не вгасає" (Мк. 9. 43-48).
Іншим разом, розповідаючи про те, що буде наприкінці світу, говорить: "Син Чоловічий пошле Своїх ангелів, які зберуть із Його Царства всі спокуси й тих, що чинять беззаконня і кинуть їх до вогняної печі: там буде плач і скрегіт зубів ... Хто має вуха, нехай слухає!" (Мт. 13, 41-43).
Під час Страшного Суду Ісус Христос виголошуватиме вирок, котрий сам винесе грішникам:

"Ідіть від Мене геть, прокляті, в вогонь вічний, приготований дияволові й ангелам його!", - а потім додасть: "І підуть ті на вічну кару" (Мт. 25, 41,46). Невже можливо краще висловити правду віри?

Апостоли, які отримали від Спасителя наказ пропагувати Його науку й доповнювати Його одкровення, виразно й зрозуміло говорять про пекло й вічний пекельний вогонь. Згадаймо св. Павла, який у другому посланні до Солунян (2 Сл. 1,8-9), говорячи їм про Суд Божий, представляє Сина Божого "у вогні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони зазнають кари, - вічної погибелі від обличчя Господа і від Його слави й могутності".

Св. Петро говорить, що грішники розділяють кару злих ангелів, яких "Кинув у пекло й передав їх до темної безодні, щоб їх тримати на суд". (2 Пт. 2, 44, 17)

Про пекло й вічний вогонь говорить святий апостол Йоан. У книзі Одкровення він розповідає про Антихриста і його лжепророків: "Повержено в озеро вогню і сірки … і мучитимуться день і ніч на віки вічні" (Од. 20, 10).

Нарешті, святий апостол Юда у своєму листі згадує про пекло, розповідаючи про падших ангелів і проклятих грішників, що Господь їх "зберіг у кайданах вічних, під темрявою, над суд великого дня" (Юд. 6,7).

Апостоли у своїх листах також згадують про страх судів Божих й про віче покарання, приготоване запеклим грішникам.

Що ж дивного у тому, що Свята Церква, зважаючи на таку переконливу й безсумнівну науку, подає вічне покарання і вічний пекельний вогонь як беззаперечну правду віри? Тож звісно кожен, хто наважиться заперечити або піддати сумніву цю догму, уже може вважатися лише через це єретиком. Пекло – це догмат святої християнської віри. У його існуванні ми впевнені так само як в існуванні Самого Бога.

**Отже, пекло існує!**

Підводячи підсумок, ще раз повторюємо: свідчення усього людства від найдавніших язичницьких культур, свідчення людської природи, здорового глузду, серця й сумління та передусім свідчення непогрішимої науки Самого Бога та Його Святої Церкви – усе це переконливо доводить, що пекло існує, пекло вогненне і темне. Пекло-вічна кара безбожників й непокутуючих грішників.

Отже, запитую тепер тебе, дорогий читачу: невже існує правда більш переконлива?

**Якщо пекло дійсно існує, чому ж ніхто з нього не повертався?**

Пекло існує передусім для того, аби вічно карати проклятих. Звідти немає вороття. Хто потрапить туди, вже не повернеться!

Кажеш, ніхто не повертався з пекла? Так визначено Божим Провидінням. Але чи ти достеменно впевнений, що у незбагненних замірах Свого милосердя й справедливості

Господь жодному грішнику не дозволив з’явитися на землі?
Святе Письмо та історія стверджують, що такі випадки траплялись. Та й віру людей у всьому світі у так звані "духи", нерідко забобонну, неможливо було б пояснити, коли б вони не опиралися на реальні випадки.
Сам Спаситель Ісус Христос наводить нам приклад в Святій Євангелії, що як би і хто завітав до нас з того світу ми б все одно сумнівалися.

**Притча про багача і Лазара**

Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру й віссон, і щоденно розкішно бенкетував. Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий, і бажав годуватися кришками, що зо столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому... Та ось сталось, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали. І, терплячи муки в аду, звів він очі свої, та й побачив здаля Авраама та Лазаря на лоні його. І він закричав та сказав: Змилуйся, отче Авраме, надо мною, і пошли мені Лазаря, нехай умочить у воду кінця свого пальця, і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!... Авраам же промовив: Згадай, сину, що ти вже прийняв за життя свого добре своє, а Лазар так само лихе; тепер він тут тішиться, а ти мучишся. А крім того всього, поміж нами та вами велика безодня поставлена, так що ті, що хочуть, переходити не можуть ізвідси до вас, ані не переходять ізвідти до нас. А він відказав: Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого, бо п'ятьох братів маю, хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання! Авраам же сказав: Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх! А він відказав: Ні ж бо, отче Авраме, але коли прийде хто з мертвих до них, то покаються. Йому ж він відказав: Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри!
(Луки 16:19-31)
(Матеріал статті взято з книги "Пекло" о.Л.Г. де Сегюр. Регілійне видавництво "Добра книжка". м. Львів)